

LAN NGUYEN

Bản thảo truyện vừa

Chương Một

Chuyến Cuối

Vợ Minh đã đưa con gái sang căn hộ của chị mình, mang theo một chiếc va-li.

Minh biết về chiếc va-li vì Thảo gửi cho anh một tấm ảnh. Nó dựng cạnh cửa, đã kéo khóa, thẳng thớm, không cần gì ở anh nữa.

Tin nhắn bên dưới viết:

Con bé hỏi anh có đến không. Em nói là không.

Minh đọc nó khi dừng đèn đỏ trên đường Nguyễn Văn Trỗi. Chung quanh anh, động cơ chen lấn và càu nhàu. Một tài xế giao hàng giữ ba hộp súp giữa hai đầu gối. Một phụ nữ mặc đồ công sở ngủ tựa vào lưng chồng. Hai cậu bé trên xe điện xem bóng đá bằng chiếc điện thoại gắn giữa tay lái.

Minh gõ:

Năm phút nữa.

Anh đã nói năm phút nữa suốt ba năm.

Một cuộc xe mới hiện lên. Điểm đón ở gần, điểm đến là một khu chợ cùng hướng với nhà chị Thảo. Thêm một cuộc nữa. Đó là kiểu quyết định có thể bị nhầm là hợp lý, nếu người ta không biết lịch sử của người đang đưa ra nó.

Minh nhận chuyến.

Vị khách đứng ngoài một quán bar, kẹp dưới tay một phong bì giấy cũ. Ông là một người phương Tây to lớn ngoài sáu mươi, áo ướ

mồ hôi, mắt đỏ. Ông chưa hẳn say, nhưng dường như vừa dành một lúc để cân nhắc khả năng ấy.

Tên trên ứng dụng là David Clarke.

Minh đưa chiếc nón bảo hiểm dự phòng.

David đội thử. Nó mắc lại phía trên tai.

“Nhỏ quá.”

Minh nhìn ông. Nó vẫn là chiếc nón duy nhất.

David ép nó xuống. Hai má ông phình ra dưới quai nón.

Ông khó nhọc trèo lên xe, nhét phong bì vào miệng chiếc túi du lịch. Minh cho ông xem ghim điềm đến. David gạt đầu mơ hồ.

“Gần đó,” ông nói.

Minh nhập vào dòng xe.

Trong vài phút, David chuyển động rất tẻ theo chiếc xe. Ông nghiêng ngược hướng mỗi khúc cua và luôn sửa thẳng bằng quá muộn. Ông có mùi sơn bay, whisky và xà phòng đắt tiền.

Rồi ông đập gấp vào vai Minh.

“Toilet.”

Minh chỉ về phía trước.

“Không. Ngay bây giờ.”

Không có chỗ nào. Cửa cuốn, xe đồ ăn, xe máy đậu kín và những căn nhà hẹp ép sát mặt đường. Minh giảm tốc trước một tiệm sửa xe nhỏ, nơi một gia đình đang chuẩn bị đóng cửa.

Anh giải thích tình hình với chủ tiệm, một người đàn ông chắc nịch tên Tâm, tóc đã lấm tấm bạc.

Tâm nhìn David rồi nhìn nhà vệ sinh phía sau.

“Không.”

David hơi gập người, chấp hai tay.

Vợ Tâm thờ dài.

“Cho ông ấy vào.”

David tháo nón. Ông nhét phong bì sâu hơn vào túi rồi để túi treo trên móc trước xe Minh.

Tâm chỉ ra phía sau.

David vội đi xuyên qua tiệm và biến mất sau cánh cửa ván ép.

Mình nhìn điện thoại.

Thảo đã đọc *Năm phút nữa*.

Cô không trả lời.

Ông Tây Của Anh

Năm phút đầu trôi qua bình thường.

Minh nhìn Tâm xếp dụng cụ vào tủ sắt. Vợ Tâm quét bụi kim loại ngoài cửa. Bên kia đường, một thanh niên mặc áo khoác xám hút thuốc cạnh quầy nước đã đóng. Mặt hắn che bằng khẩu trang đen. Hắn trông như đang đợi ai.

Mười phút trôi qua.

Tâm liếc về phía sau.

“Đau bụng.”

Minh gật đầu.

Điện thoại rung.

Anh có đến hay không?

Minh gõ:

Anh đang về.

Anh chưa gửi.

Anh gọi David.

Một chiếc điện thoại reo sau cánh cửa ván ép.

Tiếng chuông dừng. Không ai trả lời.

Tâm đến gõ cửa. Không có tiếng đáp. Ông gõ mạnh hơn. Vợ ông bước tới. Minh gọi lại. Điện thoại lại reo bên trong.

Cánh cửa chỉ mở được vài phân trước khi đụng phải một vật nặng.

Vợ Tâm gọi hàng xóm.

Mấy người đàn ông cùng ép cửa vào. David nằm cuộn trên nền gạch ướt, một bên má áp xuống sàn. Quần ông vẫn cài. Một cánh tay gập dưới người. Khuôn mặt xám đi dưới màu đỏ vì rượu.

Mọi người cùng lao vào giúp, và không ai đồng ý với ai về cách giúp.

Vợ Tâm mang nước. Một người bảo dừng cho uống. Có người xoa dầu dưới mũi. Người khác nâng chân. Minh quỳ xuống kiểm tra hơi thở.

Bên ngoài, thanh niên áo xám băng qua đường.

Hắn không vội. Hắn bước đến xe Minh, rút chiếc chìa khóa Minh để lại khi lao vào trong, rồi trèo lên.

Động cơ nổ.

Minh nghe thấy.

Anh quay người chạy.

Tên trộm tăng ga, nhưng con đường trước tiệm hẹp và đầy xe đậu. Minh chộp được giá sau trước khi hắn lấy đủ tốc độ.

Chiếc xe đảo mạnh. Minh kéo bằng cả hai tay. Tên trộm ngã. Xe trượt vào chổng két nhựa.

Họ đánh nhau bên cạnh chiếc xe.

Gã trẻ nhỏ người hơn, nhưng sự tuyệt vọng khiến hắn nhanh. Minh đâm vào sườn hắn. Hắn thúc đầu gối vào bụng Minh. Minh túm khẩu trang và giật xuống.

Trong một giây họ nhìn rõ nhau.

Tên trộm gần như vẫn còn là một đứa trẻ. Mặt gầy, da xấu, một mắt hoảng sợ đã bắt đầu sưng.

Sự nhận ra ấy không thay đổi gì.

Hắn chộp chiếc nón bảo hiểm dự phòng và nện vào miệng Minh.

Minh ngã.

Tên trộm dựng xe, leo lên và lao đi. Túi của David vẫn treo phía trước.

Minh ép mình đứng dậy và chạy theo. Anh chạy cho đến khi chiếc xe chỉ còn là một đốm đỏ giữa vô số đốm đỏ, rồi đến khi đốm ấy biến mất.

Anh dừng giữa đường, miệng đầy máu.

Phía sau, xe cấp cứu đã tới.

Khi Minh quay lại, nhân viên y tế đang khám David trên vỉa hè. Một người hỏi ai sẽ đi cùng người nước ngoài.

Mọi người nhìn Minh.

“Ông ấy không phải bạn tôi,” Minh nói. “Ông ấy là khách.”

“Vậy ai đi?”

Không ai trả lời.

Tâm nhìn vợ, nhìn cửa tiệm mở và nhìn người lạ trên cánh.

“Tôi đi.”

Ông trèo vào xe cấp cứu.

Minh đứng cách đó vài bước. Xe của anh đã mất. Miệng anh đang chảy máu. Vợ anh đang rời bỏ anh. Anh đã làm đủ.

Cửa xe đóng lại.

Minh gửi cho Thảo:

Anh đang về.

Anh đặt một GrabBike đến nhà chị cô.

Quay Lại

Minh ngồi sau xe một người đàn ông khác trên đường về với gia đình.

Gió làm khô máu nơi khóe miệng. Anh nhìn thành phố từ một vị trí xa lạ. Nhiều năm qua anh chờ người khác xuyên qua những đêm của họ. Anh biết điểm đến, đường tắt và sức ép nồn nóng của cơ thể họ phía sau lưng mình. Anh đã quên cảm giác trao hưởng đi cho người khác.

Tài xế đi đúng đường.

Mũi tên nhỏ trên bản đồ tiến gần Thảo.

Minh nghĩ đến David được đưa lên xe cấp cứu. Tâm bị kéo khỏi gia đình và cửa tiệm của mình chỉ vì Minh đã đem một người nước ngoài đến cửa nhà ông.

Minh tắt màn hình.

Giao thông tiếp tục.

Tại ngã tư kế tiếp, anh chạm vai tài xế.

“Quay lại.”

Minh đọc tên phòng khám in trên xe cấp cứu.

Khi anh bước vào, Tâm ngồi dưới đèn huỳnh quang cạnh giường David. Vừa thấy Minh, sự nhẹ nhõm lướt qua mặt ông.

“Ông ấy tỉnh một lần. Nói gì đó.”

Tâm đứng lên. Trách nhiệm quay về với Minh mà không cần nghi lễ.

David tỉnh lại.

“Túi của tôi.”

“Mất rồi.”

“Hộ chiếu ở trong đó.”

“Xe bị lấy.”

David sờ túi áo. Điện thoại còn đó nhưng màn hình đen. Ông nhìn vết sưng trên mặt Minh.

“Họ đánh anh à?”

“Người lấy xe.”

David nhìn anh.

“Sao anh để chìa khóa trên xe?”

Minh không trả lời.

Bác sĩ cho rằng David ngất vì mất nước, rượu và thuốc uống khi chưa ăn. David nhất quyết đòi đi.

Tiền Việt trong túi ông không đủ trả viện phí. Phòng khám không nhận ngoại tệ.

Minh chuyển khoản phần còn thiếu.

“Tới khách sạn tôi trả lại.”

Ngoài phòng khám, Minh mở cuốc xe đã hoàn thành. Điềm đến David nhập là một khu chợ.

“Khách sạn ở đây?”

“Gần đó.”

Tên gì?

David nhớ một từ bắt đầu bằng *Thanh*. Có cả ngàn nơi bắt đầu bằng Thanh.

“Nhà khách không có trên ứng dụng. Tôi định chỉ đường.”

Minh nhìn mê cung những con hẻm quanh khu chợ.

“Xe tôi mất rồi.”

David nhìn ra đường như thể một chiếc khác phải tự xuất hiện.

Tâm nghe thấy.

“Tôi có chiếc khác.”

Lời đề nghị dường như khiến chính ông ngạc nhiên.

Ông gọi vợ.

Chiếc Wave Xanh

Vợ Tâm đến bằng xe tay ga. Một người cháu chạy theo trên chiếc Honda Wave xanh cũ.

Nước sơn đã bạc, xe chỉ còn một gương, yên rách được dán băng keo đen. Giảm xóc sau có vẻ đã đầu hàng từ nhiều năm trước.

Tâm chụp giấy tờ và hồ sơ Grab của Minh trước khi đưa chìa khóa.

“Vợ tôi cần xe lúc sáu giờ. Đừng đem về với bình xăng rỗng.”

Rồi ông hướng dẫn.

Nút đề điện không hoạt động. Phải đạp máy và lên ga một chút, nhưng không quá nhiều. Đồng hồ xăng luôn chỉ nửa bình. Xi-nhan trái đôi khi kẹt.

“Nó tắt được,” Tâm nói.

“Năm ngoái nó có tắt,” vợ ông nói.

Tâm chỉ vào nút đề.

“Đừng bấm cái này.”

“Tại sao?”

“Không có gì xảy ra. Rồi lâu hơn nữa vẫn không có gì xảy ra.”

Vợ Tâm đưa David một chiếc nón khác. Nó cũng quá nhỏ.

Ông đội mà không than.

Minh đạp máy cho đến khi động cơ nổ. David leo lên chiếc yên ngắn. Giảm xóc lún xuống.

“Đừng để máy chạy không tải,” Tâm gọi với.

Động cơ lập tức tắt.

Minh khởi động lại.

Họ nhập vào dòng xe.

Chiếc Wave xanh gào hết sức trong khi cả thành phố vượt qua hai bên. Nhân viên văn phòng, sinh viên, tài xế giao hàng. Một bà cụ mặc đồ bộ hoa lướt qua trên chiếc Wave mới hơn, liếc đầu gối David nhô lên hai bên yên.

Minh nhìn thẳng. David nhìn bà biến mất.

Tiệm sửa điện thoại đang kéo cửa khi họ tới. Minh thuyết phục người thợ xem máy. Công sặc bị cong, pin cạn và có thể đã hỏng. Anh ta có thể thử sửa tạm.

“Bao lâu?”

“Bốn mươi phút,” Minh dịch.

Họ ngồi ở quán ăn bên kia đường. David ăn cháo vì bác sĩ bảo phải có gì trong bụng. Minh uống cà phê.

Cuộc tìm kiếm Lan bắt đầu ở đó.

“Lan Nguyen,” David nói.

Minh chờ thêm.

“Nguyễn Thị Lan?”

“Đúng. Anh biết cô ấy?”

“Biết,” Minh nói. “Tôi biết mười hai người.”

David nhìn anh, không chắc đó có phải câu đùa.

Minh hỏi ba phụ nữ bên bàn có biết Nguyễn Thị Lan không.

Hai người gờ tay.

Người thứ ba chỉ lên căn hộ phía trên.

Lần đầu trong đêm, Minh bật cười. David cũng cười, đầu tiên miễn cưỡng rồi bất lực như một người vừa biết bí mật vĩ đại của đời mình chẳng khác gì không có địa chỉ.

“Con gái của Lan đặt phòng,” David nói. “Mai.”

“Con gái cô ấy?”

“Phải.”

Ông không nói thêm.

Điện thoại Minh sáng lên. Anh úp nó xuống.

“Vợ anh?”

“Cô ấy đang bỏ tôi.”

“Tối nay?”

“Cô ấy nói vậy.”

“Anh nên về.”

“Và để ông ở đây?”

“Tôi tự lo được.”

Cả hai đều không tin.

Minh nói Thảo biết anh đang làm việc. Có người cần anh.

David khuấy phần cháo còn lại.

“Người lạ thì dễ.”

Minh nhìn ông.

“Xe tôi mất rồi.”

“Không phải dễ theo nghĩa đó. Người lạ cần một việc. Anh làm.
Họ cảm ơn. Anh biết mình là người thế nào.”

“Còn gia đình?”

“Họ cần những thứ anh không thể làm cho xong.”

Minh không thích sự chắc chắn trong giọng ông.

“Ông không biết vợ tôi.”

“Không,” David nói. “Tôi biết một chút về việc làm chồng.”

Người sửa điện thoại báo cần thêm một giờ. Việc sửa thêm tiền.

Minh trả tiền cọc.

Trước khi David kịp hứa lần nữa, điện thoại Minh rung liên tục.
Một tài xế khác đã thấy xe anh.

Chương Năm

Tám Ảnh

Một bức ảnh mờ cho thấy chiếc xe bị đánh cắp đi vào khu chợ sửa xe. Túi David vẫn treo phía trước.

“Hộ chiếu của tôi.”

Minh đã đứng dậy.

Chiếc Wave cũ không chịu nổi. Minh đạp đến đau chân. Khi động cơ bắt, David leo lên và ôm chặt anh.

Những tài xế khác trở thành biển chỉ đường. Một người đợi ở giao lộ và chỉ về phía đông. Người khác gửi ảnh lối hẻm. Một người đã thấy chiếc xe nhưng không thể bỏ khách để đuổi theo.

Ở một góc khác, tên trộm tìm cách bán xe.

Người mua nhận ra biển số trong nhóm tài xế. Ông ta chỉ vào dấu Grab, đàn áo nứt và ổ khóa bị phá.

“Giấy tờ?”

Tên trộm lắc đầu.

“Vậy không đáng gì.”

Hắn chấp nhận gần như bất cứ giá nào. Người mua vẫn đóng cổng.

Trong hẻm dịch vụ, hắn tháo túi David xuống và lục. Hắn lấy tiền mặt, bỏ lại hộ chiếu, thuốc, quần áo và đồ dùng.

Dưới đáy là phong bì cũ.

Một tấm ảnh trượt ra. David trẻ đứng cạnh một phụ nữ Việt Nam. Họ không chạm nhau, nhưng thân thể họ đã tạo ra một khoảng riêng trong thế giới chung.

Tấm ảnh không có nghĩa gì với tên trộm.

Hắn nhét lại rồi ném túi sau chông kết nước.

Khi Minh và David đến, chiếc xe đã biến mất.

Họ tìm từ nơi cuối cùng có người nhìn thấy. Một người bán nước nhớ chàng trai chảy máu đứng gần các kết. Bà chỉ ra phía sau.

David tìm thấy túi.

Ông kiểm tra hộ chiếu trước, rồi thuốc. Sự nhẹ nhõm làm ông trẻ đi trong thoáng chốc.

Minh lục tìm thông tin khách sạn. Phong bì rơi mở. Tấm ảnh úp mặt lên.

David năm 1994. Lan bên cạnh. Tóc cô buộc lỏng. Cô nhìn David thay vì nhìn máy ảnh.

“Lan?”

David gật.

“Hai người ở bên nhau?”

“Một thời gian.”

“Rồi không gặp lại?”

“Không.”

Minh lật tấm ảnh. David gật lại trước khi anh đọc chữ phía sau.

“Cô ấy có muốn gặp ông không?”

David cất ảnh vào phong bì.

Sự im lặng của ông là một câu trả lời, nhưng chưa trọn vẹn.

Người thợ gọi. Điện thoại đã giữ được pin.

Họ quay lại tiệm.

Chương Sáu

Những Tin Nhắn

Điện thoại sống lại khi còn nổi cáp.

Thông báo tràn màn hình.

Ruth:

Anh hạ cánh chưa?

Rồi:

Uống thuốc sau khi ăn. Thuốc ở túi trước.

Con trai David:

Chỉ cần báo là bố an toàn.

Con gái:

Mẹ nói bố đã đến. Làm ơn trả lời một người nào đó.

Bên dưới là tin của Mai.

Ông đang ở đâu?

Bà cứ hỏi ông đã đến chưa.

Tin mới nhất:

Có thể sẽ không còn một đêm nào nữa. Nếu ông định đến, hãy đến ngay.

David mở tin của Mai trước.

Ông tìm địa chỉ. Minh chụp lại trước khi điện thoại có thể chết lần nữa.

“Ông biết cô ấy sắp chết?”

David im lặng.

“Ông biết trước khi tôi đón?”

“Tôi vừa xuống máy bay. Tôi cần một ly.”

“Bao nhiêu ly?”

David nhìn đi.

Ông gọi Mai. Chuông reo đến khi ngắt. Không ai nghe.

Người thợ rút cáp. Điện thoại vẫn sáng.

Mình cầm chìa khóa chiếc Wave.

David theo anh ra ngoài.

Họ chạy về phía địa chỉ. Thành phố đã thua. Nhà hàng xếp ghế.
Gia đình ngủ sau cửa sắt. Những người đàn ông xịt nước rửa máu và
vẩy cá khô vỉa hè.

Chiếc Wave bắt đầu ho.

Mình lên ga. Máy hồi lại rồi ho lần nữa.

Dưới một cây cầu vượt, nó tắt hẳn.

Chương Bảy

Dưới Cầu

Mình đập máy. Không có gì.

David xem bản đồ. Chỉ còn chưa đầy hai mươi phút.

“Không thể dừng bây giờ.”

“Tôi biết.”

“Vậy cố tiếp đi.”

Mình đập lần nữa. Cơn đau chạy lên chân bị tên trộm đánh.

David với qua, bấm nút đề mà Tâm đã dặn không được đụng.

Máy phát ra tiếng nghiêng yếu ớt.

Mình gạt tay ông.

“Dừng lại.”

“Vậy làm gì đi.”

David túm tay lái, định tự đẩy xe. Mình kéo lại. David xô anh.

“Ngày mai anh có thể về nhà,” David nói. “Tôi không còn cơ hội khác.”

Mọi thứ trong Minh lặng đi.

“Ngày mai?”

David biết ngay mình đã nói sai.

“Tôi không có ý đó.”

“Vợ tôi có thể bỏ tôi tối nay. Con gái tôi đang đợi tôi nay. Người chủ tiệm đóng cửa đi phòng khám vì ông. Vợ ông ấy đem xe đến. Các tài xế bỏ việc để tìm hộ chiếu. Xe tôi mất rồi.”

“Tôi biết.”

“Ông không biết gì. Việc của ông là thật. Còn mọi người khác có thể đợi đến mai.”

“Lan đang chết.”

“Người ta chết khắp nơi.”

Khuôn mặt David thay đổi.

“Mai là con gái tôi.”

Tiếng xe trên cầu tràn qua họ như sấm.

David kể Lan đã có thai sau khi ông về nước.

“Ông biết?”

“Có.”

“Và ông không quay lại?”

“Tôi đã có vợ. Có con.”

“Ông có hai gia đình.”

David cố giải thích, nhưng lời đã vượt khỏi vốn tiếng Anh của Minh. Minh mở Google Dịch và gõ bằng cả hai ngón cái.

Anh giờ màn hình sát mặt David:

Một người đàn ông ngoại quốc sáu mươi tuổi phá nát đời mình rồi đến Việt Nam để tìm lại bản thân. Thật mới mẻ.

David đọc hai lần.

“Đời tôi không tệ.”

Ông gõ:

Vợ tôi là người tốt. Các con yêu tôi. Tôi yêu họ.

“Vậy tại sao ông ở đây?”

“Vì tôi yêu Lan.”

“Còn vợ?”

“Tôi cũng yêu Ruth.”

Minh nhìn ông như thể ông vừa thú nhận một điều không thể tồn tại.

David nói chậm:

“Một người đàn ông yêu điều mình yêu.”

Mình hiểu đủ.

“Một người đàn ông chọn điều mình làm.”

David gõ:

Ruth nói nếu tôi lên máy bay, hôn nhân có thể chấm dứt.

Rồi:

Cô ấy vẫn xếp thuốc cho tôi.

Con trai ông lái xe đưa ông ra sân bay. Con gái chỉ xin ông báo đã hạ cánh. Ông không báo.

Mình gõ:

Ông yêu người ta khi họ ở đủ xa để không thể đòi hỏi ông.

David giật điện thoại, mở máy mình và gõ:

Những người như anh giúp người lạ vì người lạ thì dễ.

Mình bước tới.

“Cẩn thận.”

David tiếp tục:

Tôi bất tỉnh. Tôi cần bệnh viện. Có một vấn đề, một hóa đơn, một địa chỉ. Anh biết phải làm gì.

“Tôi cứu mạng ông.”

Đúng. Tôi làm anh trở nên cần thiết.

Câu ấy trúng đích.

Vợ anh không cần anh cứu. Cô ấy cần anh về nhà và đứng trong căn phòng nơi có thể chính anh là người thất bại.

Mình xô ông. David xô lại.

“Đừng so tôi với ông.”

“Tại sao? Vì anh chưa lên máy bay?”

Mình nắm áo ông.

“Tôi không bỏ con gái.”

“Chưa.”

Mình gần như đánh ông.

David không lùi. Ông gõ một đoạn cuối. Minh định giật máy trước khi ông viết xong. David xoay người, sửa một từ dịch sai, rồi chỉ mạnh từng dòng:

Thất bại của tôi bắt đầu bằng thêm một đêm. Thêm một công việc. Thêm một người cần tôi hơn gia đình.

Rồi:

Anh cách họ hai mươi phút, nhưng đã dành cả đêm chứng minh mình là người tốt với một người anh ghét.

Anh giúp tất cả vì họ cảm ơn. Gia đình anh nhớ từng lần anh không về.

“Chúng ta không giống nhau.”

David nhìn thẳng vào anh.

“Tôi cũng bắt đầu bằng một đêm.”

Minh đập máy. Chiếc Wave nổ.

David bước đến yên sau. Minh chạy đi một mình.

“Về nhà đi, Minh!”

Minh không nhìn lại.

David đứng dưới cầu vồng túi, điện thoại và địa chỉ của người con đã sống trọn đời không có ông.

Ở xa, đèn hậu xanh dừng lại.

Minh không quay đầu.

David nhắc túi và đi bộ đến.

“Tôi đưa ông tới cửa,” Minh nói. “Rồi tôi về.”

David lên xe.

Xi-nhan trái bắt đầu nháy.

Sau một khoảng im lặng dài:

“Xi-nhan vẫn bật.”

“Tôi biết.”

“Tắt đi.”

“Không tắt được.”

David nghiêng người.

“Chi cần nắm - ”

“Không. Đừng đụng.”

David rút tay.

Chiếc đèn tiếp tục chớp khi họ nhỏ dần rồi mất hút trong giao thông, hứa một cú rẽ trái họ không bao giờ thực hiện.

Dải Tang Trắng

Trời bắt đầu bạc màu khi họ vào con đường của Mai.

Địa chỉ đúng.

Vải tang trắng treo ngoài nhà. Ghế nhựa đỏ lấp kín lối vào. Giày dép tụ ở ngưỡng cửa. Người thân đi qua lại giữa thức ăn, nhang và những dải khăn tang gấp sẵn.

Minh dừng chiếc Wave xanh bên kia con hẻm.

Máy ho một tiếng rồi tắt. Xi-nhan trái vẫn nháy.

David tháo mũ bảo hiểm. Một vòng đồ hằn quanh trán nơi vành mũ ép vào. Ông treo nó lên tay lái rồi lấy chiếc phong bì cũ ra khỏi túi.

Qua cửa mở, ông nhìn thấy bàn thờ.

Chân dung Lan đứng giữa hoa và trái cây. Bà lớn tuổi hơn mọi phiên bản David từng có. Khuôn mặt đầy hơn. Tóc ngắn, điểm bạc. Người con gái trẻ vẫn còn trong đôi mắt ấy, dù cũng có thể David đã tự đặt cô vào đó vì ông cần nhận ra.

Lan trẻ vẫn chờ trong phong bì.

David nhìn Minh.

Minh đã hứa đưa ông đến tận cửa. Cánh cửa cách họ mười mét.

Không ai nói gì.

Minh khẽ nghiêng đầu về phía ngôi nhà.

David một mình băng qua hẻm.

Ông đứng trước cửa và gõ.

Mai mở cửa.

Cô nhận ra ông ngay lập tức.

Trong vài giây không ai cử động. David nhìn thấy Lan trong khuôn mặt cô. Mai nhìn thấy chàng trai trẻ trong tấm ảnh của mẹ mình bị mắc kẹt bên trong một người đàn ông ngoại quốc đã ngoài sáu mươi.

Mắt cô đầy nước.

David đã tập dượt cuộc gặp này trên máy bay, ở phòng khám và suốt đêm. Mọi câu chữ đều rời bỏ ông.

“Mai.”

Cô gật đầu.

Miệng cô siết lại. Cằm bắt đầu run.

Khuôn mặt David vỡ ra cùng cô.

“Tôi xin lỗi,” ông nói.

Mai đưa tay che miệng.

“Tôi xin lỗi.”

Hùng xuất hiện sau lưng cô.

Mai quay lại và đổ vào vòng tay ông.

Âm thanh bật ra từ cô sâu và không thể kìm lại. Hùng ôm cô vào ngực, một tay vòng qua vai, tay kia đặt sau đầu cô.

David đứng ngoài nhà và bắt đầu nức nở.

Mai vẫn ở trong vòng tay Hùng. David vẫn đứng ngoài. Không ai bước qua ngưỡng cửa.

David nhìn lại phía bên kia hẻm.

Mình vẫn ngồi trên chiếc Wave xanh. Xi-nhan nháy bên cạnh anh, kiên nhẫn báo một cú rẽ không bao giờ đến.

David nhìn anh như đang xin thêm một lần giúp đỡ cuối cùng.

Mình không cử động.

Hùng mở cửa rộng hơn.

David quay lại và bước vào.

Ngôi Nhà

Bức tường trong nhà phủ kín ảnh gia đình.

Lan và Hùng trong ngày cưới. Mai khi còn nhỏ đứng giữa hai người. Mai trong đồng phục học sinh, rồi trong áo tốt nghiệp. Sinh nhật, những lần vào viện, bàn ăn nhà hàng và những chuyến đi không tốn nhiều tiền.

Các bức ảnh đi qua nhiều thập niên. Mai cao dần. Khuôn mặt Lan đầy hơn và hằn thêm nếp. Hùng mất dần tóc.

Bàn tay vừa ôm Mai ở cửa vẫn đặt trên vai cô suốt cả cuộc đời.

Một lúc lâu trôi qua trước khi có người nói. David không biết bao lâu.

Mai đứng cách ông vài bước. Mắt vẫn sưng, nhưng cô đã đủ bình tĩnh để chỉ vào một tấm ảnh ba người ở Đà Lạt.

Lan cười dưới chiếc áo mưa nhựa trong. Hùng đứng cạnh không có áo mưa, ướt sũng và khỏ sở thấy rõ.

“Cả ngày hôm đó mẹ giận ba,” Mai nói.

David nhìn nụ cười của Lan.

“Bà ấy trông vui.”

“Ba quên mang áo khoác cho mẹ.”

Từ bên kia phòng, Hùng sửa lời cô bằng tiếng Việt.

Mai lắng nghe.

“Ba nói mẹ bảo ba đừng mang.”

Hùng tiếp tục phản đối.

Mai gần như mỉm cười.

“Ba còn nói câu chuyện này đã bị kể sai suốt hai mươi lăm năm.”

David nhìn lại khuôn mặt đang cười của Lan. Bức ảnh chứa niềm vui. Những người đã sống qua ngày ấy nhớ mưa lạnh, sự khó chịu và một cuộc cãi nhau về chiếc áo khoác.

Bên dưới những bức ảnh là dấu vết của một gia đình bình thường. Dép của Lan đặt cạnh tủ. Kính đọc sách nằm trên chồng thư chưa mở. Thuốc được chia trong hộp nhựa. Nồi cơm điện được sửa bằng những con vít không cùng loại.

Hai chiếc cốc đặt cạnh ấm nước. Một chiếc in bông hoa đã phai.

Mai bước đến tấm rèm xanh ngăn phòng trước với căn phòng phía sau.

Cô đặt tay lên vải.

“Hôm qua mẹ hỏi trông mẹ có già không,” cô nói.

David hạ mắt.

“Rồi mẹ bắt tôi gọi đầu cho mẹ.”

Mai kéo rèm sang một bên.

David nhìn Lan.

Tóc bà đã được gội và chải cẩn thận. Tuổi tác đã thay đổi mọi phần của người con gái trẻ trong bức ảnh, nhưng không xóa bà đi. Khuôn mặt ấy chứa cuộc đời trên bức tường: cuộc hôn nhân, đứa con, bệnh tật, những bữa cơm bình thường và tất cả những buổi sáng David chưa từng chứng kiến.

Đôi dép của bà chờ ngoài tấm rèm.

David lấy tấm ảnh cũ khỏi phong bì. Suốt ba mươi năm, Lan vẫn trẻ trong đó. Ông nhìn từ khuôn mặt ấy sang người phụ nữ trước mặt.

Bà đã chuẩn bị để gặp ông.

Ông đến sau khi mọi chuẩn bị không còn ý nghĩa.

David không chạm vào bà.

Hùng bước đến đứng gần.

David cẩn thận gấp tấm ảnh và đặt lại vào phong bì. Rồi ông quay sang Hùng, đưa tay ra.

“Cảm ơn ông đã cho tôi vào nhà.”

Hùng nắm tay ông.

Ban đầu đó là một cái bắt tay trang trọng. Rồi Hùng kéo David vào một cái ôm ngắn và vụng về.

David cứng người vì bất ngờ trước khi ôm lại.

Hai người đàn ông bắt đầu khóc. David cảm thấy Hùng run trong vòng tay mình.

Họ ôm nhau trong vài giây.

Họ buông nhau và lùi lại, ngượng ngùng vì sự gần gũi vừa rồi.

Khi trở ra phòng trước, David nhận thấy một bức ảnh cuối gần cuối bức tường.

Lan đứng trong một trung tâm thương mại cạnh hình cắt bằng bìa cứng, lớn bằng người thật, của một nam diễn viên Hàn Quốc đẹp trai đến vô lý. Bà vòng cả hai tay quanh anh ta và cười như một thiếu nữ.

David chỉ vào ảnh.

“Ai vậy?”

Hùng đáp bằng thứ tiếng Anh nghiêm trang và cẩn thận.

“Bạn trai bà ấy.”

Mai bật cười dù không định cười.

David nhìn kỹ hơn.

“Ruth cũng mê phim Hàn. Bà ấy nói đàn ông trong đó lúc nào cũng biết phải nói gì.”

Mai dịch cho Hùng.

Hùng đáp ngay bằng tiếng Việt. Mai bắt đầu cười trước khi kịp dịch.

“Ông ấy nói gì?” David hỏi.

Mai lau dưới mắt.

“Ba nói vì họ có biên kịch.”

David bật cười thành tiếng.

Hùng cười cùng ông. Mai cũng cười.

Trong một khoảnh khắc ngắn, tiếng cười lấp đầy ngôi nhà bên cạnh căn phòng nơi Lan nằm.

Trước Sáu Giờ

Minh trả chiếc Wave xanh cho tiệm của Tâm trước sáu giờ.

Các cửa hàng buổi sáng đang mở. Vĩa hè được quét. Hơi nước bốc lên từ những nồi nước dùng đầu tiên.

Tâm đứng chờ dưới cửa cuốn mở một nửa, đi dép và vẫn mặc quần áo hôm qua.

Chiếc Wave ho, rung rồi tắt máy.

Xi-nhan trái vẫn nháy.

Tâm nhìn cái đèn. Rồi nhìn Minh. Rồi lại nhìn cái đèn.

Ông dùng gót bàn tay đập vào vỏ nhựa một cái.

Nó tắt.

Minh nhìn ông.

Tâm nhận chìa khóa và kiểm tra chiếc xe. Bình xăng đầy.

Rồi ông nhìn thấy môi Minh sưng và vết bầm đang lan trên mặt.

Mọi lời phàn nàn ông đã chuẩn bị đều biến mất.

Ông treo chìa khóa lên đinh rồi lặng lẽ dắt chiếc Wave vào trong.

Minh đặt một chuyến GrabBike đến căn hộ của chị gái Thảo.

Ở một nơi khác trong thành phố, tên trộm trẻ cuối cùng cũng tìm được người chịu mua xe của Minh để tháo phụ tùng.

Số tiền rất ít.

Người mua xem ổ khóa bị phá, dấu hiệu Grab và biển số. Hắn đưa ra giá.

Tên trộm cãi. Người mua bắt đầu đẩy xe trả lại.

Tên trộm chấp nhận.

Tiền đổi tay.

Một người thợ tháo gương, giật bỏ dấu hiệu Grab và nhấc lớp nhựa trong gần tay lái.

Tấm ảnh gia đình Minh rơi xuống bàn.

Tên trộm nhận ra người đàn ông hấn đã đánh vào mặt.

Trong ảnh, Minh đứng giữa Thảo và Nhi. Cả ba đều cười.

Tên trộm nhìn họ một lúc.

Người mua quét tấm ảnh sang bên và bảo hấn đi.

Tên trộm cầm tiền rời khỏi đó.

Phía sau hấn, chiếc xe của Minh bị tháo rời từng phần.

Thành Phố Mang Nó Đi

Ở căn hộ của chị mình, Thảo ngồi bên mép giường cạnh chiếc va-li mới xếp được một nửa.

Nhi nằm gằn đó dưới tấm chăn mỏng, giả vờ ngủ.

Thảo mở ứng dụng chia sẻ vị trí.

Chăm nhỏ của Minh đã dừng ở tiệm Tâm. Rồi nó bắt đầu di chuyển lại.

Về phía cô.

Thảo nhìn nó tiến dọc theo con đường.

Một giọt nước mắt trượt xuống mặt. Cô bực bội lau đi, nhưng giọt khác lại đến.

Một chăm nhỏ đang di chuyển không phải lời xin lỗi. Không phải cuộc hôn nhân đã được sửa chữa. Chỉ là một người đàn ông đang đi đúng hướng.

Nhi mở mắt.

Con bé thấy mẹ nhìn điện thoại. Thấy những giọt nước mắt.

Không nói gì, Nhi với tay qua giường và đặt lên lưng mẹ.

Thảo nắm lấy tay con gái.

Hai mẹ con cùng nhìn vị trí của Minh di chuyển về phía họ.

Minh ngồi sau một taxi Grab khác đi qua thành phố đang thức giấc.

Lần thứ hai trong đêm, một người khác chờ anh.

Các cửa hàng mở cửa. Người ta quét vỉa hè. Cha mẹ chờ con đến trường. Hơi nước bốc lên từ những xe hàng ven đường. Ngày bình thường tự lắp ghép lấy mình mà không hỏi ý kiến nỗi buồn của ai.

Điện thoại Minh rung.

Thảo nhắn:

Em thấy anh rồi.

Anh đọc rồi cắt điện thoại.

Gió lướt trên da. Môi sưng bắt đầu thâm lại. Anh nhìn thành phố trôi qua như chưa từng thấy nó từ phía này của chiếc xe.

Ban đầu không có gì xảy ra.

Mắt anh đầy nước.

Anh chớp mắt và quay đi.

Một giọt nước mắt chạy ngang má. Rồi nhịp thở thay đổi.

Minh gặp người về phía trước.

Âm thanh đầu tiên thoát ra trước khi anh kịp ngăn lại. Anh che miệng. Vai bắt đầu run. Anh cố thu mình nhỏ hơn sau lưng tài xế, nhưng nỗi buồn đã đợi suốt đêm và không chấp nhận thêm một lần trì hoãn.

Anh khóc không còn phẩm giá.

Người tài xế nhìn thấy anh trong gương.

Anh ta không hỏi chuyện gì xảy ra. Không đưa lời khuyên.

Ở đèn đỏ, người tài xế bỏ một tay khỏi tay lái và đặt lên đầu gối Minh trong giây lát.

Bàn tay chỉ ở đó một giây.

Rồi đèn đổi.

Người tài xế đưa tay lại tay ga.

Thành phố mang Minh đi tiếp.